

Premi
Mir Mas de Xexás
dels IV Premis
Ciutat d'Olot

El meu amic, el Tsar de Rússia

de EUGENI MOLERO PUJÓS

PRELUDI

A mesura que camines carrer enllà, la fesomia de les cases presenta un aspecte més decadent. Queden encara els aparadors ben proveïts de les grans botigues i els rètols de coloraines amb el nom del negoci.

Avui no hi ha hagut capvespre. El dia ha estat gris, de cap a cap, sense una trista excepció. Per aquest motiu la nit caigué d'una manera més aviat sobtada.

El carrer s'entortolliga en una mena de filagarsa força complexa. No sé pas si me'n sortiré. La voravia es torça, es vincla, desapareix de vegades, fins que torna a reeixir, més estreta i bruta que mai. Les parets velles, plenes de xacres i arrugues, es perden en la buidor de la fosca total.

Per fi localitzo l'indret que cercava. Miro un instant enlaire. La bugada s'eternitza als cordills de les finestres i balconades. Aquest barri viu sota la influència d'una humitat màxima, que impedeix que la roba s'eixugui en un temps diem-ne prudencial. Circula molt poca gent, tot i que no és pas gaire tard. Mentre venia he sentit que tocaven les deu. Ara aspiro una alenada de baf de sardines a la brasa, que ho envaeix tot momentàniament. Un "Dodge Dart", impressionant i aparatós, s'entossudeix a penetrar en el carreró. No sé pas com ha pogut arribar fins aquí. El conductor fa que no amb el cap i recula. Em fixo en la matrícula i veig que és un taxi, vingut de qui sap on. Baixa un home gras,

de mitja edat, força calb, amb una maleta polsosa i feixuga. Se'n va carrer avall.

Localitzo el número 117. Truco des de baix. No vull pas aventurar-me pujant l'escala a les palpentos. S'encèn una bombeta minúscula damunt del meu clatell i sento que a pocs metres d'alçària algú ha obert una porta.

—Ah! És vostè? El meu marit pensava que ja no vindria.

Arribo fins el replà i la saludo. Em fa passar al pis i m'instal·la al menjador, on em rep el seu espòs.

Ell ara deu tenir més de vuitanta anys. No sabria pas precisar-ho. Tampoc cal. És alt, esprimatxat, groguenc de cara, d'espatlles força carregades. Té el rostre ple d'arrugues. El cabell, blanquíssim, llarg, potser rebel, el duu pentinat desordenadament. Llueix un vestit gris molt modest; camisa blanca, sense corbata.

Les faccions encara conserven part de l'altivesa i d'aquella elegància que les deuen fer irresistibles a les cobejances femenines. Potser la culpa de tot la tinguin els ulls, d'un blau molt clar, una mica diluït, que segons el color de l'ambient assoleixen un matis grisós, trencat i desconcertant.

ADAGIO

El pis el trobo senzill, humil, parat amb molta discreció. Parlem de coses intranscendents fins encetar el